

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419201139
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4419201139.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: F. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, zastúpený JUDr. Petrom Vachanom, advokátom, so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 42 350 026, o zaplatenie 4 827,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 17Csp/22/2019-107 zo 4. júla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku vo veci samej a IV. výroku o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 17Csp/22/2019-107 z 4. júla 2019, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 354,31 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 477,34 eura od 03. 05. 2016 do 19. 02. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 419,66 eura od 20. 02. 2019 do 11. 06. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 354,31 eura od 12. 06. 2019 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 123,03 eura s príslušenstvom konanie zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86 %, o ktorom rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1- 4, § 53 ods. 1- 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 1 ods. 2 a § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 30. 09. 2015 do 22. 12. 2015.

3. V odôvodnení poukázal na to, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia 4 827,28 eura s príslušenstvom titulom nesplatených splátok zo Zmluvy o pôžičke č. 6219270 uzatvorenej dňa 13. 10. 2015. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu vydaním platobného rozkazu dňa 20. 03. 2019 pod sp. zn. 17Csp/22/2019-32, ktorý v zákonnej lehote napadol žalovaný podaním odporu, ktorým navrhol žalobu zamietnuť a v ktorom sa bránil tým, že v žalobnom návrhu žalobca neuviedol, akým spôsobom bola preverená bonita klienta a poukázal na § 7 odsek 1 a § 11 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň tvrdil, že žalobca nepreukázal náklady na vymáhanie pohľadávky vo výške 59,10 eura. Vzniesol aj námietku premlčania uvedeného nároku a uviedol, že okrem platieb zohľadnených v žalobe uhradil ďalšie dve splátky spolu vo výške 57,68 eura. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2017 z 28. júna 2018, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/385/2016 zo 4. októbra 2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/40/2018

z 19. apríla 2018. Uznesením č. k. 17Csp/22/2019-50 z 25. apríla 2019 súd zrušil platobný rozkaz a následne uznesením č. k. 17Csp/22/2019-74 z 11. júna 2019 vyhovel návrhu na zmenu strany sporu na strane žalobcu, keď do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpil nový žalobca Intrum Slovakia s.r.o.

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17. 04. 2019 (pred otvorením pojednávania) sa žalobca vyjadril k odporu, v ktorom uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný a bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej lehoty. Tvrdil, že splatnosť celej pohľadávky nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní. K dátumu zosplatnenia žalobca z predpísaných 5 splátok evidoval úhradu necelých dvoch splátok, teda žalovaný sa mal dostať do omeškania s 2. splátkou splatnou dňa 20. 12. 2015. Z hľadiska naplnenia podmienok uvedených v čl. 12 bod 12.2. zmluvných podmienok, kedy musí veriteľ evidovať omeškanie jednej splátky počas doby dlhšej ako 3 mesiace, tak zosplatnenie v prejednávanej spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20. 03. 2016, pričom premlčacia doba by uplynula až s dátumom 20. 03. 2019. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlhu bolo zasielané žalovanému obyčajnou poštou, pretože pred zosplatnením bola žalovanému adresovaná výzva aj s doručenkou, v ktorej bol žalovaný upozornený na zosplatnenie dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. Vo vzťahu k overeniu bonity žalovaného poukázal na to, že občiansky preukaz žalovaného odcudzený nebol, klient spĺňal štandardné riskové podmienky, klient podpisom zmluvy prehlásil, že uvádzané údaje sú pravdivé a uvedené vyhlásenia klienta sú súčasťou zmluvy, ktoré žalovaný v čase podpisu zmluvy nerozporoval. Žalovaný ako zamestnanec preukázal výšku mesačného príjmu a mesačné výdavky. Žalovaný žiadnym spôsobom neinformoval žalobcu o zmene svojich finančných pomerov. Čo sa týka namietaných nákladov s vymáhaním pohľadávky označených ako MP3, žalobca uviedol, že žalovaný súhlasil so zmluvnými podmienkami aj čo sa týka bodu 12 bod 12.4 Zmluvných podmienok, keď žalobca tvrdil, že ide o náklady spojené s úkonmi počas mimosúdneho vymáhania danej pohľadávky, pričom ich výška je daná percentuálnym podielom zo sumy vymoženej pohľadávky na základe čiastkových úhrad.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že dňa 13. 10. 2015 právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 61239420, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému v bode III. zmluvy bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 4 900 eur so splátkou s poistením 145,34 eura a počtom splátok 60, priemernou hodnotou RPMN 18,01 %, RPMN vo výške 26,98 %, ročnou úrokovou sadzbou 26,98 %, prvou splátkou splatnou 20. 11. 2015 a termínom konečnej splatnosti 10/2020 a so splatnosťou splátok splatných vždy 20. dňa v mesiaci, mesačnou výškou poistenia 4,10 eura a sadzbou poistenia 2,90 %, celkovou čiastkou 8479,20 eura a celkovými nákladmi spotrebiteľa 3 579,20 eura, pričom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov boli uvedené v splátkovom kalendári podľa čl. X tejto zmluvy. Úver mal byť poskytnutý bezhotovostne prevodom na účet vo VÚB, a.s., V zmysle bodu IV. zmluvy si žalovaný zvolil základný súbor poistenia pre prípad pracovnej neschopnosti, plnej a trvalej invalidity a smrti. V zmysle čl. IX. zmluvných podmienok spoločnosť sa zaviazala poskytnúť klientovi spotrebiteľský úver a klient sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom za podmienok uvedených v zmluve. Podľa bodu 6 čl. IX. zmluvných podmienok bol klient povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v splátkovom. Prvá splátka bola splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy pokiaľ nebolo dohodnuté inak. Splátka sa považovala za splatenú okamihom pripísania finančných prostriedkov v predpísanej výške na účet spoločnosti. Podľa bodu 8.7 čl. IX. poistné bolo splatné spolu so splátkou pôžičky podľa zmluvy o pôžičke. Podľa bodu 12.2 čl. IX. zmluvných podmienok bola spoločnosť oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky spoločnosti, ktorá sa okamžite stala splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky), ak bol klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, a to za podmienok § 53 odsek 9 a § 565 OZ. Čl. 10 zmluvy obsahoval splátkový kalendár. Bod 12.4 čl. IX. zmluvných podmienok upravoval, že ak dôjde k vymáhaniu pohľadávky prostredníctvom tretej osoby, súčasťou pohľadávky spoločnosti voči klientovi sú aj spoločnosťou skutočne vynaložené náklady na zabezpečenie vymáhania pohľadávky a to maximálne vo výške 14 % z vymoženej dlžnej sumy + DPH. Článok II. zmluvy obsahoval údaje klienta o zamestnaní a finančnej situácii, keď žalovaný uviedol ako zamestnávateľa Ponitrianske združenie obcí a priemerný čistý mesačný príjem 580 eur, mesačné výdavky 170 eur a iné mesačné výdavky 20 eur. Žalovaný v bode XI. Zmluvy vyhlásil, že zmluvu si prečítal, že bola uzatvorená po vzájomnom prerokovaní a jej obsahu porozumel.

6. Predžalobnou upomienkou z 27. 02. 2016 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 420,45 eura s upozornením, že ak do 05. 04. 2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 12/2015, veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaný si upomienku prevzal 08. 03. 2016, o čom svedčí doručka podpísaná žalovaným.

7. Z platobnej histórie - prehľadu splátok a úhrad považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný vykonal úhrady, a to dňa 19. 10. 2015 vo výške 15,81 eura a dňa 14. 12. 2015 vo výške 145,42 eura, z čoho vyplýva, že do omeškania sa dostal už s úhradou 1. splátky splatnej 20. 11. 2015 a následne vykonal ďalšiu čiastkovú úhradu až dňa 21. 10. 2016, 22. 11. 2016, 13. 02. 2017, 23. 02. 2017, 12. 04. 2017, 19. 05. 2017, 19. 09. 2017, 19. 03. 2018, 17. 04. 2018, 22. 05. 2018, 20. 08. 2018, 19. 10. 2018, 18. 12. 2018, spolu uhradil splátky vo výške 747,52 eura.

8. Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti z 27. 04. 2016 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu k 19. 04. 2016 a dlžná čiastka predstavuje 5 358,61 eura.

9. Z oznámenia o postúpení pohľadávky z 23. 05. 2019 a podacieho hárku č. EPH 163163847 mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že Consumer Finance Holding, a.s. - postupca postúpil pohľadávku zo zmluvy uzatvorenej dňa 13. 10. 2015 č. 6219270 k 22. 05. 2019 na postupníka t. j. žalobcu.

10. Žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17. 06. 2019, t. j. pred otvorením pojednávania zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 123,03 eura s príslušenstvom späť a žiadal konanie v uvedenej časti zastaviť v dôsledku čiastočného plnenia žalovaného po podaní žaloby, a to platbami v sume 57,68 eura dňa 19. 02. 2019 a v sume 65,35 eura dňa 11. 06. 2019, v dôsledku čoho konanie v tejto časti podľa § 145 odsek 2 zastavil.

11. Súd prvej inštancie zistil, že nárok žalobcu je v prevažnej časti po späťvzati žaloby v časti o zaplatenie 123,03 eura s príslušenstvom dôvodný. Nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 13. 10. 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 61239420 a tiež nebolo sporné, že na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 4 900 eur, splatný v 60 splátkach po 145,42 eura so splatnosťou prvej splátky dňa 20. 11. 2015, čo žalovaný nerozporoval.

12. Žalovaný v odpore vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, keď tvrdil, že premlčacia doba začala plynúť dňa 21. 12. 2015 a uplynula dňa 20. 12. 2018, taktiež sa bránil, že žalobca neoveroval bonitu klienta pri uzatváraní zmluvy a nepreukázal nárok na vymáhanie pohľadávky v sume 59,10 eura ako nákladov na vymáhanie pohľadávky.

13. Závazkový vzťah medzi žalovaným a žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom, vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 13. 10. 2015 č. 61239420 prvoinstančný súd posudzoval ako vzťah spotrebiteľský. Konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere musí na svoju platnosť spĺňať predpoklady uvedené v ustanoveniach o spotrebiteľských zmluvách § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného od 30. 09. 2015. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že uvedené predpoklady splnené boli, preto uvedenú zmluvu možno považovať za platne uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Námietku žalovaného o neoverení bonity klienta považoval za účelovú v snahe vyhnúť sa splneniu dlhu, keď z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal jednoznačne za preukázané, že dodávateľ si pred uzatvorením zmluvy overoval bonitu klienta, keď v čl. II. zmluvy sa nachádzajú údaje o finančnej situácii klienta, ktoré sám uviedol pri uzatváraní zmluvy (názov zamestnávateľa, priemerný čistý mesačný príjem, mesačné výdaje a iné mesačné výdavky), správnosť údajov potvrdil aj podpisom zmluvy.

14. Z platobnej histórie - prehľadu splátok a úhrad mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný vykonal úhrady, a to dňa 19. 10. 2015 vo výške 15,81 eura a dňa 14. 12. 2015 vo výške 145,42 eura, z čoho vyplýva, že do omeškania sa dostal už s úhradou 1. splátky splatnej 20. 11. 2015 a následne vykonal ďalšiu čiastkovú úhradu až dňa 21. 10. 2016, 22. 11. 2016, 13. 02. 2017, 23. 02. 2017, 12. 04. 2017, 19. 05. 2017, 19. 09. 2017, 19. 03. 2018, 17. 04. 2018, 22. 05. 2018, 20. 08. 2018, 19. 10. 2018, 18. 12. 2018, spolu uhradil splátky vo výške 747,52 eura. Z predžalobnej upomienky žalobcu vyplýva,

že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej 20. 12. 2015, pričom v zmysle čl. 12.2 zmluvných podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj s poukazom na § 53 ods. 9 OZ mohol žalobca uplatniť právo na okamžitú splatnosť úveru najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. K zosplateniu úveru došlo k 19. 04. 2016 t. j. do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Žaloba bola na súd podaná dňa 20. 02. 2019 ako to vyplýva z elektronického potvrdenia o prijatí podania. Z uvedeného vyplýva, že splátka splatná dňa 20. 12. 2015 ako aj 20. 01. 2016 vo výške po 145,42 eura, t. j. spolu 290,84 bola ku dňu podania žaloby premlčaná, pretože u nich začala plynúť premlčacia doba odo dňa ich zročnosti. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie 290,84 eura (premlčaných splátok) s príslušenstvom zamietol.

15. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 4 827,28 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 03. 05. 2016 do zaplatenia. Z prehľadu splátok a úhrad bolo preukázané, že žalovaná suma tvorila súčet predpísaných splátok do 20. 12. 2018 vo výške 5 515,70 eura mínus úhrady vykonané žalovaným vo výške 747,52 eura a náklady vymáhania vo výške 59,10 eura.

16. Súd prvej inštancie náklady na vymáhanie vo výške 59,10 eura nepovažoval za preukázané, keď nebolo preukázané, že došlo k vymáhaniu pohľadávky prostredníctvom tretej osoby, a teda nemal preukázané skutočne vynaložené náklady na vymáhanie pohľadávky v zmysle 12.4 zmluvných podmienok, pričom prvoinštančný súd túto podmienku považoval za neprijateľnú aj vzhľadom na jej nezrozumiteľnosť, pretože jednoznačne neobsahovala konkrétnu výšku vynaložených nákladov, s ktorou sa mohol žalovaný ako spotrebiteľ vopred oboznámiť pred podpisom zmluvy, a preto v uvedenej časti žalobu zamietol.

17. S poukazom na uvedené skutočnosti priznal súd prvej inštancie žalobcovi nárok vo výške 4 354,31 eura, ktorý predstavuje rozdiel sumy uplatnenej žalobcom po zosplatení pohľadávky vo výške 4 827,28 eura a sumy 472,97 eura (t. j. nákladmi na vymáhanie pohľadávky vo výške 59,10 eura, premlčaných splátok vo výške 290,84 eura a sumy, v ktorej žalobca zobral žalobu späť t. j. 123,03 eura) a v časti, v ktorej nárok žalobcu premlčaný nebol.

18. Podľa § 517 odsek 1, 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Zb. účinného od 01. 01. 2015 priznal žalobcovi úrok z omeškania z priznanej sumy 4 354,31 eura, počnúc od 03. 05. 2016 (t. j. od doručenia oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti) s poukazom na čiastočné úhrady, keď bolo preukázané, že od uvedenej doby bol žalovaný preukázateľne v omeškaní s úhradou dlhu.

19. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP s poukazom na § 262 odsek 1 CSP. Žalobca sa žalobou domáhal o zaplatenie 4 827,28 eura s príslušenstvom, po začatí konania zobral žalobu v časti o zaplatenie 123,03 eura s príslušenstvom späť, z dôvodu, že žalovaný plnil po začatí konania (teda zavinil zastavenie konania v uvedenej časti). Súd zisťoval čiastočný pomer úspechu žalobcu (keď žalobca bol úspešný v časti 4 477,34 eura, t. j. v 93 %) a žalovaný (úspech v časti 349,94 eura, t. j. 7 %), pričom rozdiel pomeru úspechov v prospech žalobcu predstavuje 86 %, v tejto časti súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Proti tomuto rozsudku v časti výroku I. a IV. podal odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, a to tak, že zamietne žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný si v prípade úspechu v spore uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože z predžalobnej upomienky z 27. 02. 2016 jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou 20. 12. 2015. Nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že okresný súd poukazom na kogentné ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka nevyhodnotil pohľadávku žalobcu ako premlčanú. Keďže žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou dňa 20. 12. 2015, premlčacia doba žalobcom uplatneného nárok na základe zosplatenia úveru začala plynúť dňa 20. 12. 2015 a uplynula 20. 12. 2018, z uvedeného dôvodu žalovaný vznáša námietku premlčania, pretože žaloba bola doručená súdu až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Na podporu uvedeného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v

konaní vedenom pod sp. zn. 41Co/3/2019 z 27. februára 2019, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/13/2019 z 29. januára 2019, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/44/2018 z 14. augusta 2018 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/35/2015 z 25. januára 2016.

21. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti považuje za vecne správny.

22. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal rozsudok v napadnutej časti, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výrokov I. a IV. podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

24. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

25. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplata 4 827,28 eura s príslušenstvom titulom nesplatených splátok zo Zmluvy o pôžičke č. 6219270 uzatvorenej dňa 13. 10. 2015. Pôvodný žalobca - Všeobecná úverová banka, a.s., ktorá pokračovala ako právny nástupca zanikajúcej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., postúpil pohľadávku voči žalovanému, ktorá mu vznikla neuhradením mesačných splátok z uvedenej úverovej zmluvy na žalobcu. O návrhu na zmenu subjektu na strane žalobcu rozhodol súd prvej inštancie uznesením č. k. 17Csp/22/2019-74 z 11. júna 2019 tak, že návrhu vyhovel a rozhodol, že na stranu žalobcu vstupuje spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154. Následne súd prvej inštancie rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu napadnutým rozsudkom tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 354,31 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 477,34 eura od 03. 05. 2016 do 19. 02. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 419,66 eura od 20. 02. 2019 do 11. 06. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 354,31 eura od 12. 06. 2019 do zaplata, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplata sumy 123,03 eura s príslušenstvom konanie zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86 %, o ktorom rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

26. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania zistil, že súd prvej inštancie v predmetnom spore riadne neskúmal otázku aktívnej legitímácie žalobcu, na ktorú je nevyhnutné prihliadať ex off. Danosť aktívnej legitímácie žalobcu je úzko prepojená s postúpením pohľadávky, keďže žalobca, na ktorého bola postúpená pohľadávka, odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 11. 2019.

27. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

28. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

29. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

30. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej

banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

31. Odvolací súd považuje za podstatné, že podmienkou úspechu žalobcu je preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na žalobou uplatnený nárok. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania. (Porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 06. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Postúpenie pohľadávky je inštitútom, prostredníctvom ktorého dochádza v rozsahu postúpenia k zmene v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne k zmene v osobe veriteľa; zmena sa nedotýka práv a povinností dlžníka.

32. V tomto spore ide bezpochyby hmotnoprávne o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý v súdnom konaní je treba nazerať v optike spotrebiteľskej právnej ochrany v zmysle podmienok § 295 CSP. Skutočnosť, že všeobecný súd konal so stranou v konaní v postavení žalovaného a žalobe vyhovel, znamená, že dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, pričom nie je nevyhnutné, aby túto skutočnosť v rozhodnutí výslovne (*expresis verbis*) konštatoval (prvá časť právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 191/2018 z 13. novembra 2018). Taktiež platí, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

33. Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nevysporiadal s vecnou aktívnou legitímáciou žalobcu, a teda i s platným postúpením pohľadávky na žalobcu, a to aj napriek tomu, že súd je povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi, ktorým žalovaný nepochybne je. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom, ak sa však postúpenie týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

34. Predpokladmi postupiteľnosti pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná a ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28. marca 2018 a rozsudok sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24. apríla 2018, v ktorých Najvyšší súd SR uviedol, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách jednoznačne definuje podmienky, za akých možno resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou.

Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok.

35. S poukazom na uvedené prvoinštančný súd v priebehu konania neskúmal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt - žalobcu, a teda nevysporiadal sa s podstatnými skutočnosťami, od ktorých vyplýva danosť vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia teda nevyplýva, že by súd prvej inštancie pri preskúmaní platného postúpenia pohľadávky na danú vec aplikoval § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré stanovuje predpoklady postupiteľnosti pohľadávky a súčasne dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie pohľadávky. Uvedené platí bez ohľadu na skutočnosť, že súd rozhodoval o zmene účasti (strana žaloby) svojim uznesením zo dňa 11. 06. 2019, č. k. 17Csp/22/2019-74.

36. Odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že je treba mať na zreteli, že neplatnosť postúpenia pohľadávky a nepreukázanie postúpenia pohľadávky majú v kontradiktórnom procese pri zisťovaní skutkového stavu (§ 215 CSP) rovnaké následky v podobe neúspechu (zamietnutia žaloby) z dôvodu absencie (preukázania) vecnej legitímácie.

37. S poukazom na vyššie zistené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ale aj v nesprávnom právnom posúdení danej veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. a IV. je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní bude zaoberať skúmaním splnenia podmienok postupiteľnosti pohľadávky z banky na nebankový subjekt. Na ten účel je treba žalobcovi poskytnúť priestor na preukázanie splnenia podmienok postúpenia z pôvodného subjektu. V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že prišlo k platnému postúpeniu pohľadávky je potrebné, aby v nadväznosti na zistené skutočnosti skúmal aj plynutie premlčacej doby s tým, že situáciou predčasného zosplatnenia a premlčaním sa odvolací súd zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach napr. v uznesení zo dňa 31. 08. 2020, sp. zn. 5CoCsp/8/2020, v uznesení zo dňa 29. 04. 2019, č. k. 5Co/148/2018-96, alebo uznesení zo dňa 02. 09. 2020, sp. zn. 5CoCsp/6/2020.

38. Svoje nové rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní tak, aby spĺňalo podmienky preskúmateľnosti súdnych rozhodnutí v súlade s § 220 ods. 2 CSP, pričom prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) vyjadreným v tomto uznesení.

39. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí podľa § 396 ods. 3 CSP.

40. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).